

PROLOG

C lipești ca să te trezești, deja îngrozit. Poate că a fost zgomot de pași undeva, departe sau clinchetul cheilor lovindu-se una de alta. Te târăști iute în colțul tău de celulă și te ascunzi în beznă, te ascunzi de cine vine pe coridor. Nu reușești, cum n-ai reușit nici măcar o dată în săptămânile de când te afli aici, dar încerci oricum. Speri că măcar acum te vor lăsa în pace.

Te strângi în colț, cuprinzându-l cu totul, implorând pereții să te ajute, șoptind efectiv, cu gura în bolțari. Îți iubești celula pentru că nu este sala de interogatoriu. Este rece, și tare, și întunecoasă, și colcăie de gândaci, dar nu aici se întâmplă lucrurile rele. De n-ar trebui să părăsești celula asta! Ai face cu dragă inimă acest compromis. Mai ales acum, când se aude o cheie răsucindu-se în broască.

În pragul ușii stă o femeie și te privește pe tine, jos, pe podea. Nu e nevoie decât să miște un deget lung, osos și deja știi ce să faci: te ridici și te strecoari pe lângă ea, pe coridor, intri în cealaltă cameră. Dacă te opui, te va târî cu forța. Nici nu trebuie să te uiți, căci le auzi deja, le miroși, le simți – cele două pungi goale prinse de cureaua ei.

Cea transparentă te sufocă. Ți se pune pe cap așa, ca să vezi cum te asfixiezi. Să poți să-i observi, contemplându-te pasivi, în timp ce tu te zbați să respiri, nu face decât să înrăutățească lucrurile.

Punga neagră este cu apă. Ești complet orbit când te leagă, sezând, și-ți toarnă-n cap găleți întregi, ca gheața, la nesfârșit. Până la urmă, nu ai încotro și încerci să tragi aer în piept, iar atunci inhalezi lichid și te îneci.

În majoritatea zilelor, se opresc cu precizie exact când sunt pe punctul de a te omorî. Altă dată leșini și te trezești în celulă, cu pieptul învinețit de cât te-au apăsat ca să te reanimeze. Și cumva, când te trezești pe podeaua murdară, ești recunoscător. Ar fi putut să te omoare, dar n-au făcut-o. Te-au torturat de moarte, dar nu mortal. Înapoi în celulă, ești în siguranță din nou.

Până a doua zi.

Până să te dezmeticești bine, a trecut ziua și e iarăși timpul să începi. Sau poate nici n-a trecut o zi, ci doar o oră sau poate chiar un singur minut, cum să-ți dai seama? Aici nu există timp, nici răsărituri, nici apusuri, nici ceasuri, nici lumină, nici părinți, nici prieteni, nici școală, nici speranță. Numai celula ta și camera cu femeia cu pungile. Și de fiecare dată, înainte de a alege punga, ea zâmbește și-ți amintește realitățile noii tale vieți.

Te încadrezi în categoria teroriști.

Putem face absolut ce vrem cu tine.

Vei muri aici.

Doar dacă...

Doar dacă le răspunzi la întrebări. Totul poate înceta dacă vei coopera. Ai putea să dormi în propriul tău pat chiar diseară, dacă le răspunzi la niște întrebări simple.

Când va avea loc următorul atac?

Unde se ascunde Kai?

Cine îl ajută?

Ce este Arca?

Ce este Arca?

Ce este Arca?

Abia de știi despre ce vorbesc, îți dai seama de panica lor, de teama lor, de hotărârea lor. Le explici că nu cunoști răspunsurile. Nu te cred. Nu pot pricepe așa ceva.

De ce să-i ajuți pe oamenii ăia?

Distrug America.

Nu vrei să-ți protejezi țara?

Insistă să le spui ceva. Dar puținul pe care îl știi *cu adevărat* – cea mai mărunță fărâcă de informație care le-ar fi de folos – îl aperi cu toate fibrele trupului. Îl salvezi, îl ascunzi, îl uiți, îi negi existența și îl faci imposibil de recuperat. Este singura contribuție pe care o poți aduce. Să renunți la ea te-ar face să te chinuiești mai cumplit decât punga.

Azi, întâi vine punga transparentă. Plasticul țepăn îți este tras peste cap, dar deja ai învățat să nu te zbuțumi prea mult – nu faci decât să-l strângi mai tare. Și nici să dai din brațe – altfel cătușele îți taie carnea încheieturilor. Și nici să intri în panică pentru că risipești prea repede aerul. Așa că stai în liniște în timp ce punga ți se strânge tot mai mult pe față, gâtul începe să-ți ia foc, capul îți prinde a pluti parcă, iar inima

Îți bate mai să-ți spargă pieptul. Nu poți decât să te holbezi prin claritatea sintetică la femeia cu pungile și la colegii ei. Știi că, în cele din urmă, vor îndepărta plasticul, însă de fiecare dată parcă le ia mai mult și mai mult, ca și când ar vrea să stabilească un record. Până la urmă, încerci să tragi aer, degeaba, și degeaba, și degeaba, căci nu mai e nimic de respirat. Totuși, e prea devreme ca să se oprească: nu te-ai apropiat de final.

Și deodată te oprești și te gândești o secundă la absurditatea situației, cum stai așa și mori încetinel și în chinuri, în timp ce funcționari publici ai propriului tău stat doar privesc, fără să ridice un deget, nici măcar neîncălcând vreo lege. Încerci să-ți ții privirile asupra lor, să-i judeci, să-i implori, să stabilești vreun fel de legătură, dar vederea ți s-a dus. Și atunci ajungi la capăt și nu mai tragi în piept nimic, dându-ți seama că n-are rost, deși creierul te împinge oricum s-o faci. Nu ești decât un trup pe moarte, incapabil să mai nască gânduri sau să mai ia decizii. Nu ești nimic. S-a sfârșit, și ei fie că te lasă să mori, fie c-o să-ți scoată punga. Îți pierzi cunoștința înainte ca să afli ce și cum. Asta este viața ta acum.

Te încadrezi în categoria teroriști.

Putem face absolut ce vrem cu tine.

Vei muri aici.

Doar dacă...

Doar dacă... nimic. Există lucruri pentru care merită să mori.

CAPITOLUL 1

Patru săptămâni mai devreme

R espiratul ritmic o ajuta pe Cody să se calmeze. Alerga exact prin mijlocul străzii și inspira o groază de aer odată, cu fiecare suflu fiindu-i mai lesne să se liniștească. Orașul era învăluit în tăcere, străzile pustii, dar liniștea nu făcea decât s-o înspăimânte și mai mult. Îi aducea aminte de acele momente stranii dinaintea unui cutremur, când toate păsările, și insectele, și animalele se retrag în locuri mai sigure. Unde se duc oare? Și cum de știu?

Poate că toți aveau o mamă ca a lui Cody – genul care, din senin, îți aruncă uneori o privire care-ți dă fiori pe spinare. Cody se întreba ce cuprinde acea căutătură, o combinație ciudată de dragoste și speranță, plus un strop de ceva mai sumbru. Ajunsese să creadă că era vorba de vină. Vină privind alegerea pe care mama o făcuse pentru ea. Alegere care, stând și socotind ce știa acum, o pune în pericol. Cody nu vedea lucrurile așa, dar oricum nu se simțea în largul ei. Cum stăteau împreună în fața televizorului pătrășos, așteptând știrile ca

toată lumea, își dădea seama că mama o privește cu privirea aceea. Atunci, Cody își lua adidașii jigăriți, îmbrăca un tricou decolorat și o ștergea pe ușă afară. Să alerge era oricând mai ușor decât să vorbească. Când alerga, putea respira.

Odată afară, Cody se avânta peste terenul nearanjat din fața casei, ieșea pe strada cu pietriș, iuțind pasul îndată ce părăsea cartierul păraginit. Trecea ca prin brânză prin intersecțiile pustii, nebăgând în seamă clipocitul luminilor televizoarelor din case, ținându-și ochii de un verde închis fixați înainte, în timp ce părul roșu întunecat îi flutura pe spate. În toate aceste case, în întreaga țară se urmărea, se aștepta să se ia o decizie. Cody știa însă ce avea să urmeze, o simțea în bătaia vântului, așa ca păsările. Știa ce avea să decreteze Curtea Supremă și ce va însemna pentru ea. Înainte să se întâmple asta, dorea să-l găsească pe James.

Picioarele au purtat-o pe un drum ocolit, trei kilometri mai mult, căci traseul ei obișnuit ar fi fost prea periculos de parcurs acum. Erau case pe lângă care nu ținea să treacă, oameni în oraș pe care nu dorea să-i vadă. Steaguri, și afișe, și graffiti pe care încerca să le evite. Dacă făcea dreapta și stânga acolo unde trebuia, putea să uite de ceea ce restul lumii gândea despre ea.

Ajunsă în fața impunătoarei case de cărămidă de la capătul Străzii Argyle, Cody o luă peste pajiștea perfect aranjată, îndreptându-se spre o fereastră laterală, de unde să privească înăuntru, peste tufișurile tăiate drept. Cu siguranță, James și toată familia sa se găseau adunați în fața televizorului din sufragerie. James ședea cu spatele impecabil de drept, cu o

expresie calmă, în ciuda a ce urmărea, pe figura încadrată de un snop de bucle castanii. Cody știa că dacă aștepta un pic, el îi va observa privirea în cele din urmă. James făcea abstracție de multe lucruri, dar niciodată de ea. Ceea ce nu era cea mai rea trăsătură posibilă la prietenul tău de șaptesprezece ani!

În fine, James se uită afară și ea îi făcu semn cu ochiul, astfel că după un minut îl văzu ieșind să i se alătore pe stradă. Înainte să apuce să zică ceva, Cody o luă la picior, iar James se grăbi s-o prindă din urmă; două umbre mișcătoare în amurgul ce se lăsa peste Shasta, California.

Privindu-i alergând, era ca și cum ai urmări o pereche de șoimi străpungând aerul sau doi delfini ridicându-se pe coama unui val. Mișcarea li se potrivea ca și când ar fi fost născuți pentru asta. Aveau trupurile perfect proporționate, picioarele și brațele etalau o corelație matematică ideală, iar inspirațiile puternice se acordau simetric cu expirațiile zdrene. Erau frumoși amândoi, iar pământul, practic, le dispărea sub picioare.

Lăsară în urmă pâlcul de locuințe, se cocoțară pe dealurile dezordonate de la marginea orașului și intrară în păduricea deasă de pini, unde cărarea devenea mai aspră, mai îngustă și mai abruptă. Pasul le rămăsese la fel, agil și ușor, pe pământul stâncos și întunecat.

După mai mulți kilometri, se opriră în sfârșit, într-un luminiș ca să-și tragă sufletul, în atmosfera pură, cu miros de pin. Dedesubt, orașul se întindea nemișcat, pe jumătate luminat în amurgul muribund, iar din vale se iscase un vânt de toamnă, rece.

— Ce crezi că se va întâmpla acum? întrebă Cody, spărgând tăcerea.

James nu mințea niciodată, așa că știa că îi va răspunde cinstit, chiar dacă era îngrijorat. Își încolăci un braț pe după mijlocul lui și se lipi de el, încercând să se adăpostească așa, de vânt și de toate cele.

— Nu știi, răspuse el. Orice va fi, o să ne descurcăm. Se ghemui mai tare în el și încercă să-l creadă.

*

* *

Mergând pe potecă, nu se putură abține să nu joace un joc ce le plăcea: să dea cu piciorul într-o singură pietricică, până jos, la vale, fără să se aplece s-o ridice. De cele mai multe ori, piatra țâșnea într-o parte sau se pierdea într-un tufiș, dar dacă o aduceau până jos cu bine, Cody o lua acasă și-o păstra. Nimic nu dă un aer mai grozav dormitorului decât o grămadă de pietre. Se potriveau cu dezordinea generală de pe podea – diverse telescoape, cântare și chestii medicale vechi, pe care le pescuia pe la talcioc. Totul ținea de ceea ce James numise spiritul estetic unic al lui Cody: șic de tocilar într-ale științelor exacte, pigmentat cu un strop de bonton al timpurilor trecute. Însă un străin care s-ar fi trezit în camera ei ar fi tratat-o, probabil, ca pe un șarlatan care vindea pulberi magice în Vestul Sălbatic.

James dădu un șut pietrei, trimițând-o vreun metru înainte, dar având grijă s-o țină pe mijlocul cărării.

— Stai la cină? o întrebă.

— Ca să mă ia la întrebări părinții tăi despre starea de fapt a lucrurilor?

— Mama te-a văzut dând târcoale pe la fereastră.

— *Dând târcoale?* Nasol, ar face bine atunci să ascundă argintăria.

— Așa s-a exprimat ea. A zis că dacă nu intri în casă, o să-ți pună o farfurioară cu lăptic afară. I-am spus că o tavă cu prăjituri cu ciocolată ar face treaba mai bine.

— Îmi place cum sună.

— Hai, Cody. E adevărat că sunt cam porniți, dar să știi că te plac, te asigur.

Mă lași, se gândi Cody. Oare întreabă și alți musafiri dacă au ploșnițe în haine?

— E și din vina fratelui tău, adăugă Cody. De câte ori ne vede împreună, ne fulgeră din priviri.

— Ba nu ne fulgeră deloc.

— Bine, atunci e doar un mic șoc electric... Oricum, e ciudat.

— Nu îi vine ușor să fie ăla altfel. Când suntem toți trei laolaltă, el este cel diferit.

— Nimeni n-ar ști nimic dacă el n-ar face așa caz! exclamă Cody. Izbi piatra cu piciorul și trase aer în piept. Iar azi... o să jubileze.

— Un motiv în plus ca să fii prin preajmă. Doar dacă, desigur, nu vrei să țin eu piept singur, zise James, cocârjindu-și umerii într-o poză exagerată de făptură abandonată.

Cody nu se putu abține să nu zâmbească și clătină ușor din cap.

— Nu pot să sufăr când faci așa.

— Când reușesc, adică, să te păcălesc să faci ce vreau eu? se strâmbă James la ea.

— Nu. Nu pot să sufăr când îți închipui că m-ai păcălit, chiar dacă nu e cazul.

— Rămâi la cină, nu? atacă James piatra atât de puternic, cu pantofii lui de sport pricopsiți, fosforescenți, că aceasta se rostogoli într-un tufiș. Cody o urmări cum dispare. După care îi dădu un ghiont lui James, împingându-l înainte, la vale.

— Nu-i frumos! Chiar îmi plăcea.

— Haide, zberă James, profitând de elanul căpătat pentru a coborî mai iute panta. Am întârziat.

*

* *

Nemaiavând timp să meargă acasă, Cody trebui să facă duș în baia lui James și, oricum, se mocăi cât putu ca să ajungă cât mai târziu la masă. În plus, nici nu avea haine curate în care să se schimbe, așa că trebuia să aleagă între a arată șleampătă în pijamaua lui James sau a mirosi ca un vestiar de sport în propriile haine transpirate după alergat. Atât de tipic pentru James – drăguț din partea lui că dorea ca ea să rămână la masă, dar netrecându-i prin cap că părinții lui aveau s-o judece. Apoi, chiar dacă baia lui era enervant de ordonată, situația șampounului se prezenta deplorabil.

Și-au dat seama că veștile nu erau bune de când se întorseseră de la alergat, iar familia lui James se holbase la ei în tăcere. Cody și-a cerut rapid scuze și s-a retras la baie, ascunzându-se

în șuvoiul de apă fierbinte mai bine de douăzeci de minute. Când s-a prins că a întârzia mai mult ar fi un semn de nepolitețe, a ieșit, în fine, din duș. Și-a surprins reflectată imaginea într-o oglindă. *Perfect*, a constatat cu ceva mândrie. Pomeții înalți, simetria desăvârșită, constelația grațioasă de pistrui, știa că este cu adevărat frumoasă. Dar Cody își repetă că nu ea sau altcineva se rugase pentru asta. Așa se nășteau. Așa erau.

Cody, James și sute de mii de alți copii din întreaga țară erau pionieri, primii copii născuți beneficiind de cuceririle de vârf ale ingineriei genetice. Toți se aflau sub incidența unui program-pilot condus de Institutele Naționale de Sănătate, care căzuseră de acord să studieze această tehnologie nouă, oferind acordul unei mic segment al populației; unu la sută, mai exact.

În ultimii douăzeci de ani, unul la suta de copii născuți era modificat genetic. Un om de știință le manevra genomul, selecționând anumite trăsături de la părinți și eliminând altele. „Cumpărat de mâncare“ se numea treaba asta. Nicio mirare, astfel că James, Cody și ceilalți participanți la program să fie atleți înalți, solizi, cu trăsături faciale perfecte.

De fapt, Cody încă se minuna și nu putea crede că anemicul său fond de gene oferise trăsături pozitive de unde să se aleagă. Pe de o parte, minunata dar întru totul comuna sa mamă și, de cealaltă parte, puținul pe care îl cunoștea despre tatăl ei nu prea dăruiseră oamenilor de știință material îmbelșugat de ales. Oricum, e clar că găsiseră ceva pentru că, iată, ieșise la fel de desăvârșit întocmită ca și ceilalți Ones, așa cum li se spunea acum. Uneori, imensitatea norocului său îi lua respirația și,

literalmente, simțea nevoia de mai mult aer. Cine era ea să merite o asemenea soartă? Nimeni, desigur, doar unul dintre cei o sută de copii aleși prin loteria guvernamentală. Cum să poată oare să se achite de acest dar? Și față de cine, și când, și unde? Cody se gândea mereu la lucrurile astea, dar nu aflase răspunsul.

Să fii One era în mod cert un cadou, de asta era convinsă. Beneficiile oferite de această nouă tehnologie nu erau greu de perceput și, pe lângă aspectul plăcut și avantajele fizice, orice trăsătură negativă putea fi îndepărtată, de la astm la acnee. Rămăseseră încă de cercetat și înțeles eventualele neajunsuri neprevăzute. În mod categoric, copiii incluși în studiu erau perfect sănătoși și în întregime „ca oamenii“. Dar pe măsură ce această primă generație ajungea la maturitate, restul lumii începea să bage de seamă.

Ones excelau în toate. Chiar și la grădiniță apărea clar care dintre micuți făceau parte din experiment. Ștergându-și din nou părul cu prosopul și trăgând de timp, Cody se gândi cu duioșie la acele zile de început când se juca leapșa și nimeni n-o putea prinde, unii dintre copii nefiind nici măcar în stare să alerge fără să se împiedice. Acum, cei mai vârstnici dintre Ones ajunseseră să aibă un efect asupra lumii. Mai mulți dintre colegii lui Cody și ai lui James obținuseră deja rezultate remarcabile pentru persoane atât de tinere: terminau colegiul mai devreme; câștigau medalii olimpice; porneau afaceri de succes, își clădeau un loc în lumea artelor, muzicii și științelor. Era clar că se născuseră deținând atuuri formidabile.

Pășind pe covorul holului, auzi murmurul produs de televizor venind de jos, din sufragerie. O trecu un fior, știind prea bine la ce se referea disputa.

O organizație de masă numită Mișcarea pentru Egalitate se răspândise în toată țara cu scopul declarat de a asigura drepturi egale pentru toți cetățenii. Ce doreau cu adevărat, Cody știa, era să-i persecute pe Ones. Și se pare cu găsiseră un mod ingenios de a o face prin intermediul lui Amber Reed, o micuță majoretă simpatică foc.

Bulgărele care s-a transformat într-o avalanșă a pornit când Amber a fost exclusă din echipa de majorete a primului an. Părinții lui Amber au dat școala în judecată, afirmând că Ones care erau selecționați în echipă se bucurau de un atu ilegal. Conducătorii Mișcării pentru Egalitate s-au folosit de acest proces în care au văzut instrumentul perfect pentru a pune în discuție însăși existența acestor Ones. *Cazul Majoretei* s-a transformat, în cele din urmă, în *Cazul Reed* contra *Institutilor Naționale de Sănătate*, locul lui Amber în echipă nemaifiind principala problemă. În schimb, Curtea Supremă rămăsese să decidă dacă ingineria genetică era sau nu legală. Mișcarea pentru Egalitate jucase fără cusur. Și în timp ce Cody și James fuseseră la alergat se făcuse publică decizia Curții.

Ingineria genetică fusese declarată ilegală.

Cody, James și toți ceilalți trăiau acum într-o insulă a istoriei, nimeni ca ei nemaexistând înainte și nimănui la fel nefiindu-le îngăduit să mai existe după – o generație orfană. Era un sentiment de însingurare care o împinse pe Cody, într-un final, să se îmbrace și să coboare la masă.